

Дослідницька робота над мовою твору

Фрагменти тексту	Кольори	Художні засоби
«Бабуся, міцно пригортаючи мізинчика, щораз шептала йому про це щастя. Він його за руку не тримав, а небо бачив над ними голубе-голубе. Може за хмарами там є ще декілька його невидимих шарів?»		
«Хлопець краєм ока побачив, як мама витирала заплакані очі...»		
«Як тільки Софія Михайлівна виявила купальника, дістала з води, загорнула в рушник і цілуючи пустуна, примовляла: «Ох, зацілую своє замурзане щастя!» Він, хапаючи обіруч бабуся за шию, заглядав у її волошкові очі (дідусь не раз натякав, що саме вони такі) і дивуючись, запитував: «А що, щастя буває замурзане?»		
«Богдан вийшов на дорогу, що вела до озера. Раптом велика сіра хмара закрила сонце»		
«Довге кучеряве волосся хвилями спадало по спині; поодинокі веснянки природа рівномірно розкинула по щоках, а з-під розльотистих тонких брів незабудками грали очі. Він згадав, як тижнів зо два тому, коли востаннє		

бачилися, вони були сумні й на мокрому місці. Софійка, не вдаючись у подробиці, повідомила, що збирається в гості до тітки Оксани, яка живе під Києвом»		
«– І як вам удалося стільки разом прожити? Скоро й весілля святкуватимемо, – дивувався хлопець. – Смарагдове, – зашарілася бабуся. – Думаю, не шкодуєш, що мене вибрала, а не Задираку? – з надією запитав, заглядаючи в її вицвілі волошки»		
«На старій груші заходився дятел. Переспівувалися півні. Подвір'я наповнювалося живими звуками. Над озером веселка півнеба підпирала»		
«Він, кидаючи погляди на дівчат, все-таки вирізняв Софійку. Червонощока, вона вигравала здоров'ям. Блідолиця Руслана світилася синцями під очима. Таке відчуття, що недосипала»		
«Городчик милував око різноманітністю барв. На скошених полях збиралися бузьки, зачищаючи землю від гадюк, ховрахів»		
	Звуки	

«Бабуся, міцно пригортаючи мізинчика, щораз шептала йому про це щастя»		
«Легенька музика й ніжний голос матері заколисували Мізинчика. Він, підсунувши під голову подушечку, яку завжди возили з собою, поринув у сон. До нього доносилася розмова батьків , але сновидіння міцно взяло його у свої лещата»		
«Крізь сон-дрімоту Богдан почув гуркіт техніки . Батьків у салоні автомобіля не було. Висунувши заспане обличчя у вікно, побачив, як по дорозі неслися бронетранспортери . Вони несли на схід підмогу»		
«В автомобілі запанувала тиша . Кожен по-своєму пропускав побачене: Богдан старший думав про друга, який тримає оборону в селі N на Донбасі; Марія вимолювала в Бога повернення брата додому, якого не бачила з минулоріччя. Богдан молодший, почувши новину, задумався, що тепер без дядька нелегко буде тримати оборону в селі»		
«До півночі подвір'я Рибальських гомоніло, сміялося, дивувалося»		
«Липнєве ранішнє сонце пробивалося на світ божий під спів солов'я.		

Цьогоріч птах облюбував собі місце на молодій вишеньці й щоранку кидав виклик півню, який сумлінно виконував роль будильника не один рік. Таке суперництво викликало жарти в сім'ї. Як тільки господар виходив із хати, птахи включали свої гучномовці й наповнювали подвір'я звуками пробудженн»я		
«Через вікно доносилося кукурікання. Це подавав голос півень, який не один рік служив вірою і правдою господарям»		
«Відмовитися від задоволення посмакувати бабусиними сирниками хлопець не міг, тим більше, що вони лоскотали нюх, як тільки він прочинив вікно»		
«Загриміло. Блиснуло. Богдан із першими дощовими краплями заскочив у курінь. У кутку схлипував Володя»		
«Спозаранку соловейко витьохкував»		
«До того ж уключив свій гучномовець і півень. Це був сигнал до початку робочого дня. До них підключився й дятел, який час від часу вистукував на старій груші власний ритм»		
«І раптом заскреготіло у траві, різонуло неприємним звуком. Дядько,		

червоніючи, кинув: «Казав, не лізь. На, маєш нову роботу». Він нахилився й підняв зламане лезо»		
«Спозаранку періщив дощ. Він нестерпно барабанив по підвіконню»		
«Дощ уповільнював ритм. Поодинокі краплини слізьми стікали по шибці»		
«Подвір'я повнилося пташиними звуками. Із запізненням уключив свій гучномовець півень»		
«День збирався на бантину. З очерету доносилося кумкання жаб, які все сміливіше збиралися на нічний концерт»		
«На допомогу ранку підв'язалося сонце й усе настирливіше то з одного боку, то з іншого лоскотало сонька. Ховаючи голову під ковдру, обурювався, бурчав, противився. Аж тут долучився соловейко. Примостившись на вишні в саду, він заливався, любуючись тьохканням. Уже декілька днів, як лисиця потягнула півня, то тепер йому доводиться розпочинати день»		
«Недалечко від шляху дзюркотіло. – О, водичка, – радісно вигукнула Софійка й кинулася до дзюркачика»		

«Дзвінка тиша мовчанкою заповзла в кімнату. Анічирк. Мабуть, кожен осмислював ситуацію, яка несподівано насила над ними. Богдан у думках дякував Богу за те, що купався в любові батьків, сестер, бабусь і дідусів. Володя обдумував слова друга й радів, що йому пощастило на підтримку Задирак, а маминих батьків ніколи не бачив і не знав»		
«Подвір'я сусідів звично пробуджувалося. У літній кухні торохтіли жінки, готуючи сніданок; у вишняку цвірічали птахи, з-поміж яких вирізнявся соловейко, час від часу провіряючи міцність голосових зв'язок; біля колодязя дзвеніло ланцюгом»		
	Запахи	
«Скільки себе пам'ятає, як тільки весна наповнюється п'янкими запахами, його відправляють «на вакації» в село до дідуся й бабусі»		
«Видно, що тут очікували на приїзд дорогих гостей. Пахло акацією й пиріжками»		
«Надвечір'я пахло юшкою й печеною рибою»		

«Крізь відчинену квартиру пробивався запах оминої дощем матіоли»		
«Серпневе післядощів'я пахло скошеною травою, огорталося буденними клопатами»		
«Стара груша на межі доживала віку. Вона за своє життя не стала розбратом між сусідами, вміла берегти таємниці й була свідком не однієї сповіді. Ще причащала грушками, які пахли медом і літом»		
«— Понюхай, — підсунувши гриб під ніс другові, запропонував Володька. — Який запах! Він відрізняє лисички з-поміж інших: березове листя з домішкою м'яти, — насолоджуючись, промовив. — Еге, запах лісу, — відповів Мізинчик»		
«Вечір, опускаючись на село, пеленав його запахом матіоли, яка омила дощем, насичувала повітря чудодійним запахом. Крізь відчинене вікно заповзала в кожен куточок, ніжно окутувала стривожені душі підлітків спокоєм»		
«Вересень усе настирливіше наступав серпню на п'яти. Після Спаса запахло осінню. Повітря п'янило спілими яблуками, дозрілими сливами»		